

UNA VIDA DIFERENT

Aquesta història comença el dia en què va néixer l'Aaida. L'Aaida era una nena de cabell i ulls negres com el carbó. Els seus pares, la Bariah i en Basirat, estaven molt contents pel regal que déu els hi havia donat. El problema era que no sabien com aconseguirien cuidar-la amb els pocs diners i els pocs recursos que tenien. Els pares de l'Aaida vivien en un país del Pròxim Orient anomenat Líban. Allà hi estaven molt bé, però la situació econòmica no era gaire estable i feia poc que havia començat la guerra.

Un bon dia, quan l'Aaida ja tenia cinc anys, la Bariah i en Basirat van decidir, a causa de la guerra, anar-se'n a viure a un altre país. Van agafar totes les coses necessàries i van emprendre el camí fins a un món desconegut. Van caminar molt amb altres famílies fins que van arribar al seu destí, la costa italiana. Allà van pujaren unes barques amb molta més gent com ells i van anar pel mig del mar entre onades i tempestes fins a arribar al seu destí, Europa, concretament Grècia.

En arribar, hi havia molta gent esperant-los i van pensar que estaven salvats i que potser tot el que havien passat havia valgut la pena. Efectivament, estaven molt equivocats, en aquell moment eren refugiats i no tenien els documents per viure en aquelles terres. En el moment de trepitjar terra ferma, els van separar en dos grups: homes i dones, i els van fer pujar en dos autobusos fins a portar-los a un camp de refugiats. Ells sabien que allà no estarien bé, perquè hi havia molta més gent esperant refugi.

Ja portaven uns dies allà i la cosa no millorava, cada dia morien persones, cada dia arribaven més persones ferides que havien perdut les seves famílies. Per sort, tots tres estaven junts,

tots tres havien sobreviscut un viatge molt llarg en el qual la majoria de gent es quedava pel camí.

Un dia, de sobte, en Basirat es va començar a trobar molt malament: mal d'estómac, mal de cap, vòmits... l'Aida i la Bariah no sabien què fer. Allà no eren els únics i hi havia gent molt pitjor que ell, només podien esperar.

Van esperar i esperar i en Basirat anava empitjorant. Ningú els feia cas i hi havia una cua molt llarga per l'hospital. Tot anava molt malament fins que, uns dies després, en Basirat va morir.

En aquell moment l'Aida i la seva mare estaven desconsolades perquè no sabien què havien fet elles per merèixer totes les desgràcies que els hi havien passat.

Un mes després de l'enterrament d'en Basirat, encara molt tristes, l'Aida i la Bariah no sabien què fer. No es podien passar tota la vida allà tancades. L'Aida havia d'estudiar i s'havia de formar per tenir una vida millor de gran. La nena tenia un somni: convertir-se en una gran científica reconeguda a tot el món pels seus invents i els seus descobriments. Ella, en aquell moment, pensava que no ho aconseguiria mai, que quan morís la seva mare ella es quedaria sola, que mai es casaria, que mai podria tenir fills...

Aquestes suposicions pessimistes van canviar el dia en que a la Bariah i a la seva filla els hi van oferir fer una entrevista per a TV3 per conscienciar la gent de què és ser un refugiat i què sents quan has perdut una persona molt important a la teva vida en aquestes condicions. Elles van acceptar i després que aquella entrevista surtis a la llum, totes les cadenes de televisió els hi volien fer una entrevista, fins que al final es van fer famoses a tot el món.

Es van fer tant famoses que els hi van oferir anar-se'n a viure a Nova York per començar una nova vida, amb una donació de 100.000 euros. Elles, encantades, van acceptar i, dues setmanes més tard, després de firmar els papers conforme podien viure allà amb tot el dret

del món, van anar-se'n.

Quan van arribar per primer cop a casa seva, van al·lucinar. No havien vist mai una casa tan bonica. Es van instal·lar, la Bariah va apuntar a l'Aida a una escola i ella va trobar una feina estable.

Ara per ara, totes dues viuen molt felices a Nova York. L'Aida és una científica molt reconeguda allà i, de tant en tant, dona conferències sobre els refugiats i explica la seva experiència a les escoles. La Bariah està jubilada i té una escola per a nens refugiats a Nova York, una escola que va construir amb els diners de la donació per ajudar a altres famílies en la mateixa situació en la qual ella havia estat. Totes dues, cada dia, recorden en Basirat i en la bona persona i totes les coses bones que hauria fet si no hagués mort.

Aquesta història ens fa reflexionar i ens fa veure que hem d'apreciar tot el que tenim perquè d'un dia a l'altre pots passar de tenir-ho tot a no tenir res. Per sort, aquesta història inventada acaba bé, però n'hi ha moltes d'altres de veritat que no acaben com tots voldríem.

Ós blanc

Categoria A Prosa Blanca Campos